

Elades teistele

“Kristlases, Jumala lapses, on sõprus ja armastus üks ja seesama – jumalik valgus, mis kiirgab soojust.”

28.03.2017

Benedictus XVI meenutas 2008. aasta Ülemaailmsel Noortepäeval pärandit, mille me oleme saanud eelnevateelt põlvkondadelt ja julgustas oma kuulajaid nende tugeva kristliku eluga üles ehitama inimlikumat ühiskonda ja maailma.[1]

Iga põlvkond peaks arvestama, mida ta endast tulevastele maha jätab: mida ja kuidas meil tuleb teha, et homne maailm võiks olla tänasest parem. “Usk õpetab meile, et Jeesuses Kristuses, lihaks saanud Sõnas, jõuame me omaenda inimlikkuse suuruse, meie maise elu müsteeriumi ja meid taevas ootava üleva saatuse mõistmiseni. (vrd. Gaudium et spes, nr 24) Usk õpetab meile ka, et me oleme Jumala loodud olendid, tehtud Tema näo järgi ja Tema sarnaseks, õnnistatud murdmatu väarikusega ja kutsutud igavesele elule.”[2] Kristlik sõnum võimaldab meil tunnustada inimsoo tõelist väarikust ja annab meile vahendid, et tegutseda kooskõlas tõega.

Ühiskond vajab Kiriku evangeliseerivat vaimu, mis annab meile edasi Kristuse igavesti ajakohast õpetust. Ja Issand – nagu Ta on meile oma eluga selgeks teinud

– tahab, et me hooliksime meid ümbritsevatest inimestest ja teeniksime ühiskonda. See on kristliku rõõmu saladus: olla Jeesuse sõnumi edasikandjad.

Apostolaat – armastuse ilming

Apostolaat kasvab välja meie teadlikkusest armastuse missioonist, millele Jumal meid kutsub. Kristlased on oma kaasinimeste seas Kristuse armastuse ja nendevahelise ühtsuse tunnistajad. Sellepärast ei saa apostolaat kunagi olla pelgalt taktika või strateegia hingede Jumala juurde toomiseks; samuti ei seisne see kohustuste jadas, sest see tuleneb loomulikul viisil armastusest. Hoiname alati meeles, et selle tõhusus tuleneb Jumalast, ehkki Ta kasutab iga inimese meelelaadi.

Armastus ja apostolaat käivad käsikäes; õigupoolest, võiksime

öelda, et nad on lahutamatud, sest armastus viib leidlikkuseni, et avastada, kuidas me saaksime teisi paremini teenida. Sõnum, mille sai püha Josemaría, tõstab samuti esile armastuse ja apostolaadi vahelist suhet ja rõhutab, et mõlemad – nii apostellik armastus, kui armastusest tehtud apostolaat – samastuvad sõprusega: “armastus nõuab, et me elame...sõprust”[3]

“Kristlases, Jumala lapses, on sõprus ja armastus üks ja seesama – jumalik valgus, mis kiirgab soojust.”[4]

Armastuse voorus laseb meil haarata sügavaimat reaalsust meie ligimese kohta. Jumala armu abiga avastame me, kristlased, igas inimeses Jumala lapse, Kristuse venna või õe; me avastame neis Jumala enda, kes annab meile inimese näol oma kujutise, et me seda lugupidamisega kohtleksime ja kohaselt austaksime. Apostolaat, mille siht on olla sõprusega üks ja sama, on lihtsalt

see, kui me “austame – ma rõhutan – Jumala kujutist, mis on olemas igas inimeses, ning püüame panna ka teda selle üle mõtisklema, et ta oskaks pöörduda Kristuse poole.”[5]

Tõeline armastus ei ole sama, mis loomulik sõbralikkus; see ulatub palju kaugemale perekondlikest suhetest või sõprustest, mis põhineb ühistel huvidel või meelelahutusel; ka ei ole see pelgalt kaastunne, mida me tunneme nende vastu, kes on üksildased või kannatavad mõnel muul viisil. Selle mõõt on see armastus, mida väljendas Kristus “uues käsus”, Jumala enda armastus, see armastus, *mis mul on sinu vastu olnud ja on alati*, sest selle allikas on Püha Kolmainsuse sisemine elu. See on armastus, mida ei takista füüsilised ega isiklikud puudused; see on soov “olla inimestega”, keda ei suuda tagasi hoida ei patt, eemaletõugatus ega Rist. Ligimesearmastuse voorus on see

armastus, mida Jumal ise kristlase südamesse manustab, et võtta ja tõsta üleloomulikule tasemele kõik inimlikud armastused, kõik meie igatsused ja püüdlused.

Kes ei armasta, see ei ole tundnud Jumalat, sest Jumal on armastus.^[6]

Me võiksime püha Johannese sõnu ümber sõnastada ja lisada, et need, kes ei armasta, ei tunne ka oma ligimest, sest nad ei suuda ära tunda teises inimeses Jumala kujutist.

Ligimesearmastuse puudus võib mõjutada intellekti ja teisi võimeid kuni sinnamaani, et nad muutuvad Jumala käskude suhtes tundetuks ja suutmatuks teistele inimestele väärilist tänu üles näidata. Ja mis veel hullem, see teeb Jumala jaoks võimatuks neid inimesi oma lastena tunnistada: jõudmine nende hingedeni, kes on end Jumala armule sulgenud, oleks Jumala jaoks justkui takistatud.

Iga inimese tähtsus

Ligimesearmastus saab täieliku tähenduse siis, kui me anname end teiste teenistusse, kui me tunnistame, et kristlik kutsumus seisneb enese kinkimises teistele, nõnda et paljud mehed ja naised võiksid kohtuda Kristusega.

Selline on eeskuju, mida Jeesus ise meile andis ja mida Tema maapealse elu tunnistajad meie jaoks üles tähendasid. Ta rõõmustas oma sõprade õnnest[7] ja kannatas kaasa nende kurvastuses.[8] Ta tegi alati aega teiste jaoks. Ta sai võitu oma väsimusest, selleks et kõneleda Samaaria naisega;[9] Ta peatus teel Jairuse majja, et tegeleda naisega, kes kannatas veretõbe;[10] ning kui Ta ise ristil kannatas, rääkis Ta hea rõõvliga ning avas talle taeva väravad.[11] Tema armastus ulatus üksikasjadeni: me näeme seda tema mures leida toitu nende jaoks, kes

Talle järgnesid, ja selles, kuidas Ta selle materiaalse vajaduse rahuldab; [12] Ta tundis muret oma jüngrite vajaduse pärast puhukuse järele ning viis nad üksildasse paika, et koos pisut aega veeta.[13] Me võiksime osutada paljudele teistele näidetele, milles ilmneb see, millise tähtsuse omistab Jumal igale inimesele.

Ehtsa sõpruse tõend on teiste esikohale seadmine, neile oma aja ja tähelepanu andmine. See on võti, mille püha Josemaría meile andis, et teistele Kristusest tunnistust anda. Ja Jeesus õpetas seda meile oma eluga – tal oli alati aega, et igale inimesele pühenduda, et kõigiga aega veeta. Ligimesearmastus saavutab oma tõelise tähenduse, kui teise inimese elu saab minu jaoks prioriteediks. Inimesed, kes kohtavad ehedat kristlast, peavad avastama Jumala enda armastuse, kui nad näevad, kuidas neid koheldakse, kuidas neid hinnatakse, kuidas neid kuulatakse,

kuidas nende voorustega arvestatakse, kuidas neile antakse võimalus saada selle üleloomuliku seikluse osaks.

Me peame võimaldama hingedele efektiivset abi läbi vaimuliku juhendamise (isegi, kui seda võib-olla nõnda ei nimetata), mis on osa meie apostolaadist. “Mõtiskle selle üle: kõige tugevamad ja tõhusamad tööriistad muutuvad sälguliseks, kulunuks ja kasutuks, kui neid ei kasutata õigesti.”[14] Seda sama positiivses võtmes öeldes, peaksime me püüdma aidata igal inimesel ära tunda need talendid, mis on Jumal neile andnud, ja näha võimalusi, kuidas nad saavad end teiste teenistusse seada. Me peame julgustama nende initsiatiivi nagu tegi Jeesus apostlite puhul, valmistades neid üksteise järel ette, püüdes kõigist parimat välja tuua. Me püüame tundma õppida nende olukorda, nende perekonda ja

professionaalseid kohustusi ja panna end nende kingadesse. Me jagame nendega nende muresid ja tänapäeva ühiskonna väljakutseid ning Kiriku ja Opus Dei missiooni maailmas, mis otsib enesele teadmatagi soola ja valgust.

Ja ikka – kõike armastuse soola ja valgusega maitsestades. *Armastus on pika meelega, armastus hellitab, ta ei ole kade, armastus ei kelgi ega hoople, ta ei käitu näotult, ta ei otsi omakasu, ta ei ärritu. Ta ei jäta meelde paha, tal ei ole rõõmu ülekohtust, aga ta rõõmustab tõe üle. Ta lepiß kõigega, ta usub kõike, ta loodab kõike, ta talub kõike.*^[15] Armastus on alati valmis taotlema seda, mis on parim kõigi jaoks. See nõuab suurt ja heldet südant, mis õpib teiste puudustest mööda vaatama nagu enda omadest; ärritusest, halbadest tujudest või ebaviisakatest vastustest üle olema. Heatahtlikud inimesed on kannatlikud, meelekindla vaimuga:

nad teavad, kuidas oodata, teisi mitte kunagi alandada ja kuidas taluda kõike armastuse pärast; nad ei kaeble, ei tunne mõnu teiste kurbusest või tagasilöökidest ega püüa silma paista. Nad on alati valmis pakkuma sõbralikke rahu ja mõistmise sõnu.

Sõpruse väärtus

Püha Josemaría õpetas oma eeskujuga meid oma sõpradele sõbraks olema. Sõber, nagu kirjanduse klassikud ütlevad, on teine mina – keegi, kes aitab meie elu talutavamaks muuta, kes on häda korral meie jaoks olemas ja jagab meie rõõme ja kurvastusi. Sõber on keegi, kellele me avame oma südame, sest me saame teda usaldada. Me kõik peame saama üksteisele toetuda, et nõnda oma eluteed käia, et panna oma püüdlused vilja kandma, et ületada raskusi, et oma pingutuste tulemustest kasu saada.

Sellest tuleneb sõpruse üüratu tähtsus, mitte üksnes inimlikul, vaid ka jumalikul tasandil.

Sõprus on midagi, mis on kergesti märgatav; see on peaaegu käegakatsutav reaalsus: me võime tunnetada, et me oleme sõbraga samal lainel, et meie vahel on külgetõmme, et me naudime teineteise seltskonda. Kristlaste jaoks on sõprus armu läbi uuele tasemele tõstetud ja saab teistele Kristuse elu edasiandmise viisiks. Nõnda on sõprus muudetud tõeliseks Jumalalt saadud kingituseks, mida ei saa lahutada armastusest.

Me kõik peame kasvama oma lugupidamises sõpruse väärtuse vastu ja laiendama oma tutvusringkonda. Kristlastena peame me alkatama positiivse dialoogi suure hulga inimestega lubamata kunagi omaenda arvamusel ebaõiglase diskrimineerimisega

päädida või oma sõnadel või hoiakutel solvata neid, kes on teisel seisukohal. Selle saavutamiseks peame me olema valmis teisi kuulama ja proovima mõista nende sõnade põhjuseid; vastasel juhul ei oleks tõelist dialoogi, sest inimesed saaksid peagi aru, et me pole tegelikult sellest, mida nad ütlevad, kuigi huvitatud. Me peame õppima nägema asju teiste inimeste vaatepunktist.

See ei tähenda, et me peaksime tegema kompromisse asjades, mis ei sõltu meist – sest need kuuluvad Jumalale – või peitma ja väänama Kristuse õpetust hirmu pärast teistele haiget teha. Selline hoiak oleks samaväärne armastatud inimese petmisega, sulgedes nende jaoks tee selle ainsa tõeni, mis võib rahuldada inimsüdame igatsust ja ravida selle rahutust. Pigem tugevdab Kristuse armastus meie endi vaatepunkti, andes samas meie südamesse rahu ja

õrnust meie eneseväljendamise teel. Nõnda teeme me Issanda lootuse ja lunastuse sõnumi teiste jaoks atraktiivsemaks: kui me anname nõu, kui me parandame teiste hoiakuid, siis juhib meie armastus oma sõprade vastu meid kasutama sõnu, mis ei põhjusta neile valu ega jäta muljet nagu mõistaks me nende üle kohut. Meie sõnu võetakse sellena, mis nad on: siiras soov, et meie sõbrad oleksid õnnelikud.

Siis kogeme me Antiookia püha Ignatiuse sõnade sügavat tõde: “Kristlus ei ole veenmise töö, vaid ülevuse töö.”[16] Selle ülevuse, mis on Kristuse armastus, sest inimesi ei tõмба Jumala poole mitte niivõrd meie argumendid, vaid see, mida nad meis näevad, koos Jumala armuga.

“Iga kristlaste põlvkond peab oma ajastu välja lunastama, seda pühitsema. Selleks on vaja mõista ja jagada teiste inimeste püüdlusi, et

keelteanni abil neile teada anda, kuidas nad peavad vastama Püha Vaimu tegevusele, jumaliku Südamerikkuste pidevale väljavalamisele. Meie, kristlased, oleme kutsutud kuulutama neil päevil maailmas, mille osa me oleme ja kus me elame, Evangeeliumi vana ja alati uut sõnumit.”[17]

[1] Vrd Benedictus XVI. *Pöördumine noorte poole*, 17. juulil 2008; *Jutlus*, 19. juulil 2008

[2] Benedictus XVI. *Jutlus*, 19. juulil 2008

[3] Püha Josemaría. *Vestlused*, nr 62

[4] Püha Josemaría. *Sepikoda*, nr 565

[5] Püha Josemaría. *Jumala sõbrad*, nr 230

[6] 1Jh 4: 8

[7] Vrd Lk 10: 21

[8] Vrd Jh 11: 35

[9] Vrd Jh 4: 6

[10] Vrd Mk 5: 30–32

[11] Vrd Lk 23: 42–23

[12] Vrd Mt 14: 15–16

[13] Vrd Mk 6: 31

[14] Püha Josemaría. *Vagu*, nr 391

[15] 1Kr 13: 4–7

[16] Antiookia püha Ignatius. *Kiri roomlastele*, 3, 3

[17] Püha Josemaría. *Kui Kristus on möödumas*, nr 132

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/elades-teistele/](https://opusdei.org/et-ee/article/elades-teistele/) (01.04.2026)